

UIT DE WANHOOP
GROEIT DE HOOP

In samenwerking met:

Uitgeverij StoryLand / MaryDes Designs Ltd

p.a. Nijverheidsstraat 70

2160 Wommelgem

België

www.storyland.be

info@storyland.be

ISBN: 9781916268586

NUR: 300

Copyright: © 2020 Lieve Kelders / Uitgeverij StoryLand / MaryDes designs Ltd

Omslag en vormgeving: MaryDes Designs Ltd

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

UIT DE WANHOOP
GROEIT DE HOOP

LIEVE KELDERS

1

Marie en Yves verlieten hun presidentiële suite van hun hotel Dolce Vita, het hotel dat Marie erfenis verkreeg van haar steenrijke nonkel. Deze man had dankzij zijn harde werk, zijn doorzettingsvermogen, inzichten en zijn gefortuneerde relaties in Saint-Tropez een hotelketen kunnen uitbouwen samen met zijn broer.

Saint-Tropez, een kleine havenplaats aan de Côte d'Azur. Het trefpunt van kunstenaars en de beau monde. In de zomer liggen in de haven de miljoenenjachten van de rijken der aarde! In de winter liggen er de vissersbootjes van weleer, men ademt dan de sfeer van vroeger!

Daar woonde en werkte Marie met haar vader en nonkel.

Door al hun noeste arbeid, behoorden ze tot de rijkste mannen in Saint-Tropez. Zij waren geliefd door hun gulheid en kregen respect daar waar zij kwamen. De keerzijde van de medaille, Maries nonkel had geen tijd om een gezin te stichten, daardoor bleef hij kinderloos!

Samen met zijn broer, vrienden als het ware in goede en kwade tijden, zocht en vond nieuwe uitdagingen. De broer van nonkel had een dochter, Marie.

Marie was de oogappel van haar nonkel, zij kon niets verkeerd doen, alles werd met een korrel zout genomen. Samen met haar vader en nonkel groeide ze op in welstand, onbekommerdheid, opkomend voor elkaar. Toen Marie begon te puberen sloeg het noodlot toe, haar vader verloor het leven met zijn jacht op zee. Marie had haar moeder nooit gekend, zij overleed bij de bevalling.

Haar nonkel door leed overmand, omwille dat hij zijn rechterhand, zijn vriend en broer, zijn inspiratiebron, zijn

klankbord was kwijtgeraakt. Hij kon hem nooit geen raad meer vragen, om samen verder te gaan, te zoeken naar meer uitdagingen! Hij keek naar Marie en besepte dat zij in stilte haar verdriet verbeet. Zijn pijn en leed verhuisden naar zijn hart, daar bleef de warme herinnering aan zijn broer voor altijd verankerd, zo nu en dan zou hij zijn emoties de vrije loop laten, maar nu had Marie hem nodig!

Sinds die dag groeiden ze meer naar elkaar toe, zo werd nonkels lievelingsnichtje op termijn zijn dochter.

Marie groeide verder uit tot een welstellende dame, niets kwam ze tekort! Zij werd door haar nonkel op handen gedragen, had een warm nest, kreeg alle kansen en mogelijkheden om zich te ontwikkelen tot een verstandige mooie vrouw.

Toen Marie eenentwintig werd, ontbood nonkel haar bij zich, op zijn immens, met smaak ingericht bureau nodigde hij haar uit nader te komen. Marie, niet beseffend waarom, deed wat van haar verlangd werd en stapte met lood in haar schoenen nonkels bureau binnen. Met zachte stem vroeg hij haar: ‘Neem plaats Marie!’

Zij plofte zich neer in een brede, met fluweel bedekte fauteuil. Niets begrijpend staaarde ze haar nonkel met grote ogen aan... Hij kwam naast haar zitten, legde zijn arm om haar schouder, keek haar liefdevol aan en zei: ‘Marie, na je vaders dood heb ik je met al mijn liefde die ik bezat jou kansen gegeven om uit te groeien tot wie je nu bent, nu vraag ik jou, ben je gelukkig?’

Marie wist dat haar nonkel van haar hield, deze vraag echter had ze niet verwacht...

‘Lieve nonkel of neen... Mijn papa, jij bent álles in mijn leven, alles heb je voor mij gedaan, zorgen om morgen had ik niet, vroeg ik iets... Steeds was er een antwoord of kreeg ik wat ik wou. Jij was er altijd wanneer ik je nodig had... Ik heb alle

mogelijkheden gekregen om te zijn wie ik nu ben en dan vraag je mij of ik gelukkig ben?’

Marie sloeg haar armen om haar nonkels hals en tot tranen toe bewogen, kustte ze hem met een tederheid die alleen een liefhebbende dochter doen kan.

‘Natuurlijk ben ik gelukkig, ik ben zeer gelukkig met alles wat ik heb maar zeker met jouw liefdevolle opvoeding, jij hebt me een jeugd gegeven waar vele jonge meisjes van zouden dromen, niets is mij onthouden... Weet je, als mijn vader nu op ons zou neerkijken, ja, hij zou fier zijn op jou en denken, ik had het niet beter kunnen doen, hij zou blij zijn met het resultaat van hoe en wat, blij zijn om zijn dochter zo gelukkig te zien!’

Na deze intense harmonie van gelukzaligheid, keek nonkel haar aan en vertelde het verhaal hoe het allemaal begon. Dat hij en zijn broer steeds nieuwe horizons opzochten, andere inspiratiebronnen zochten, zich meer en meer verrijkend in het hotelwezen. Het ging niet zonder slag of stoot. Meestal ging het hen voor de wind, maar zo nu en dan liep het fout, door niet begrijpen of financiële problemen. Toch telkens opnieuw bleven ze geloven in hun idealen, kwamen ze vooruit, leerden uit hun fouten. Door hun noeste arbeid, hun samenwerking kwamen er meer en meer toeristen naar hun hotels afgezakt... Door hun voortdurende inzet groeiden ze uit tot stijlvolle ondernemingen!

Marie keek hem aan...Wist niet wat komen zou! Toen haar nonkel het volgende zei: ‘Marie, vanaf nu is alles voor jou, jij bent als een dochter voor mij, aanvaard mijn aanbod, respecteer de arbeid van je vader en mezelf, bouw verder aan ons levenswerk, maar ook aan jouw geluk!’

Marie kreeg een krop in de keel, staarde haar nonkel aan, wist niet wat zeggen, voelde een vloedgolf van geluk en tegelijk een enorme onzekerheid!

‘Lieve nonkel, wat een weelde vertrouw je me toe, ik ben nog zo jong...’

Haar nonkel keek naar haar en met omfloerste stem, zijn emotie onderdrukkend, nam hij Marie in zijn armen en vertelde haar dat ze de kracht, de moed bezat om deze uitdaging aan te gaan. ‘Jou empathie, gedrevenheid, helderheid, zakelijkheid en mensenkennis zullen je helpen om een bevoegen zakenvrouw te worden!’

Nog kon ze niet bevatten wat haar nonkel bezielde om zijn levenswerk toe te vertrouwen aan haar.

Hij zat in zijn robuuste zetel en vroeg Marie om naast hem te komen zitten en vertelde met pijn in het hart dat zijn leven stilaan uit hem vloeide...

Hij had longkanker en zijn krachten namen af, de dokters gaven hem nog enkele maanden... Snikkend, niet ten volle begrijpend legde ze haar hoofd in zijn schoot. Waarom? Ze hadden het zo goed samen! Waren ze te gelukkig? Haar lichaam schokte bij elke tranenvloed, haar hart kromp in elkaar, wezenloos lag ze daar...

‘Nonkel maak me wakker, ik droom!’ Met vaderlijke liefde streelde hij zacht over haar schokkende lichaam, hij tilde haar op, keek met betraande ogen in de hare en bevestigde wat hij juist gezegd had. ‘Waarom heb ik nooit iets gemerkt, waarom heb je me nooit iets gezegd?’

‘Ach, Marie wat zou het veranderd hebben dat ik je vroeger in kennis had gesteld? Je hebt nu je studies in alle rust kunnen vervolmaken, zonder de zorg om mij!’

Nu drong het tot haar door waarom ze in zijn bureau ontboden was... Wat een onmenselijke pijn golfde door haar lichaam, dit kon toch niet... Al haar geluk voorbij, ze zou haar geliefde nonkel nooit meer zien. Alleen zijn in dat veel te grote huis, geen hartelijke gesprekken, dansen op de lieflijke

muziek, samen eten, grappen maken... Wat zou haar toekomst inhouden... Ontelbare vragen zonder antwoorden gingen door haar heen.

Na deze aangrijpende mededeling, vroeg ze: 'Nonkel, hoe zwaar het me ook valt om jouw liefde te ontberen, toch zal ik jouw levenswerk met de moed der wanhoop verderzetten! Alles wat je me geleerd hebt, al je wijze levenslessen zullen me sterken en steunen om verder te gaan! Dankjewel daarvoor!'

Zo bleven ze nog een tijdje dicht tegen elkaar aangeleund met een immens verdriet langs beide zijden, hij met de pijn om wat komen zou, zij met de onzekerheid over haar toekomst, toch de realiteit van morgen beseffend.

2

Marie stond bij de foto van haar geliefde nonkel, tranen van het niet meer rolden over haar wangen, starend en in serene stilte vroeg ze hem haar te steunen in de opdracht die hij van haar verwachtte.

Twee weken eerder had ze afscheid moeten nemen van haar onbezorgd leven en het warme nest waar ze in opgegroeid was.

Nonkel had haar definitief verlaten na maanden van onmacht, pijn en het niet willen loslaten...

Onbewogen stond ze bij zijn lichaam, hij had alles in orde gebracht, ze moest zich geen zorgen maken. De notaris zou haar verder begeleiden, haar alles mededelen, Marie haar toekomst was verzekerd... Alleen zou ze haar nonkel ontzettend missen. 'Nooit meer.' Wat een innerlijke verscheurdheid trof haar hart!

De begrafenis verliep in alle sereniteit, heel wat volk was aanwezig om haar geliefde nonkel op zijn laatste reis te begeleiden... Tijdens het afscheid namen velen het woord en werd zijn leven geschetst zoals hij was. Niet alleen zijn levenswerk maar ook hoe hij was als mens, een warme man, altijd klaar met een luisterend oor om te helpen waar hij kon... Marie, haar tranen van verlies, van gemis, van onmacht ook, vloeiden naar beneden en verdwenen in het niets... Plots herinnerde zij zich een mooie tekst van Kris Gelaude, haar ooit bezorgd bij het afscheid van haar vader: 'Herinner mij, verberg mijn naam niet tussen de plooiën van verdriet. Bewaar hem als een handvest of een lied dat door je hoofd blijft spelen. Zolang ik voort besta in tekens en verhalen, zolang nog hoor ik bij het leven.' Deze tekst zou haar verder sterken en haar nonkel zou steeds aanwezig zijn in haar doen en laten.

Iedereen had afscheid genomen na de weldadige koffietafel, ze vertrokken naar hun eigen wereld. Ze rechtte haar rug en beloofde plechtig aan zichzelf om de zware taak die ze geërfd had met heel veel moed verder te zetten, haar nonkel kon gerust zijn, zij ging ertegenaan!

Toen ze daar zo stond, in mijmeringen verzonken voor zijn foto, ervoer ze de eenzaamheid, zijn klankbord in overleg, zijn bemoedigende woorden. Maar haar belofte aan hem gaf haar de nodige reserves om zijn taken naar behoren verder te zetten.

Het runnen van zijn levenswerk deed ze met heel veel overgave, geen moeite was haar te veel, de vreugde om met mensen om te gaan 'het sociale contact met werknemers en toeristen' deed haar goed! De hotelketen floreerde, meerdere hotels kregen haar naam, het gaf haar de nodige boost, het ging haar voor de wind, alleen was er een hiaat... Liefde.

Gezeten in haar bureau, in een lederen fauteuil met zijdezachte fleece omgeven door ebbenhouten meubels, kristallen luchters en de allermooiste apparatuur inzake hifi en bureaubenodigheden, gingen haar gedachten naar het waarom van het leven, wat wilde ze nog?

Marie was inmiddels vijf jaar ouder, door het overdonderde werk had ze amper tijd gehad voor zichzelf, altijd de bezige bij. Ze besepte plotsklaps dat de tijd sneller ging dan ze dacht! Ze stond hier bij stil en bedacht: 'Waarom heb ik me nooit opengesteld om een man te ontmoeten, een man om mijn leven mee te delen? Het leven bestaat toch niet alleen uit werken? Er zijn voor anderen maar toch ook om gelukkig te zijn, iemand naast me te hebben die er voor mij kan zijn! Er zijn voor anderen, dat is goed. Maar wat met mijn eigen geluk, het verlangen iemand naast me te hebben die er voor mij kan zijn. Iemand, ja, iemand om een gezin te stichten...'